

RESSÒ DE LA PARAULA

El Llibre de la vida (I)

Tant per les circumstàncies difícils que ens toca afrontar, com pel fet de trobar-nos en ple temps pasqual, la idea de «vida», «viure», continuar vivint, no desapareix de la nostra ment i de la nostra boca. Encara que pocs gosen definir què entenem per «vida». Fins i tot els qui utilitzen l'expressió «qualitat de vida», no acaben d'explicar el que volen dir...

La Bíblia ens proporciona imatges força interessants i oportunes per a entendre molts aspectes de la nostra existència de fe. És el cas de la metàfora de «El Llibre de la vida».

Tots voldríem estar inscrits en aquest Llibre. Però, què significa realment «El Llibre de la vida»? Espontàniament tendim a pensar que «El Llibre de la vida» és una mena de registre dels bons, que mereixen o tenen dret a la salvació, enfront dels dolents que són exclosos per no estar en les llistes. Però no ens imaginem Déu fent servir un sistema burocràtic de llistes i controls de bons i dolents.

En realitat, no estem tots salvats? Aquesta imatge del Llibre, que distingeix els uns dels altres, no estarà equivocada? Hem estat cridats a ressuscitar amb Crist i a viure com a ressuscitats. Estem ja inscrits en aquest Llibre? Tenim garantida la salvació? Tal com varen preguntar a Jesús: «seran molts els que se salvaran?...». I altres qüestions més actuals i complexes: els inscrits en el Llibre ¿són

els membres de l'Església, els creients batejats?; quants són?; com sabem els qui són i els qui no?

Un cop més, el llenguatge que usem per a expressar realitats de la nostra fe necessita ser explicat.

A Jesús no li agradaven les llistes. És conegut aquell passatge, que narra la queixa escrupolosa de Joan davant d'un que, sense formar part del grup que acompanyava a Jesús, feia servir el seu nom per a llençar dimonis. Jesús li va respondre: «No ho impediui. Qui no està contra vosaltres, està amb vosaltres» (Lc 9,50). En un altre context Jesús semblarà dir el contrari: davant l'excusa dels fariseus per a no reconèixer en Ell la mà de Déu que cura l'endimoniat, dirà «Qui no està amb mi, està contra mi. Qui amb mi no recull, escampa» (Mt 12,30).

Veiem Jesús com el Bon Pastor. I un bon pastor quan torna a la cleda, després de portar el ramat a pasturar, compta les ovelles un cop i un altre, per si en falta cap: es pot haver perdut o estar malalta o ferida!... En efecte fa un control, però en funció de la cura amorosa que li correspon. És més, explica quina és la característica, el senyal d'identitat de les ovelles que formen part del seu ramat: reconèixer, escoltar, la seva veu i seguir-lo... I per a més precisió dirà: «Tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat... i escoltaran la meua veu i hi haurà un sol ramat i un sol pastor» (Jn 10,11-16). Es referia al ramat format per convertits a Ell, bàsicament pagans.

Hi ha, per tant, «una certa llista» que identifica: no tothom hi apareix. Però estar-hi inclòs, no depèn en realitat d'una «inscripció», no identifica la mateixa llista, sinó una cosa molt més important: la relació personal i vital amb Jesús, estar amb Jesús, ser capaç de reconèixer i escoltar la seva veu, confessar la fe en Ell i seguir-lo.

Diem que en la Pasqua «ha triomfat la vida» i que la vocació, particularment la vocació d'especial consagració, és un lliurament de tota la vida. Quina vida? Aquella que posseeixen els qui estan en el Llibre. Amb el benentès que aquesta inscripció, més que un honor, és una tasca.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una gran oportunitat per endinsar-nos en la bioètica amb llibertat

Citem del Concili Vaticà II: «La naturalesa intel·lectual de la persona humana es perfecciona i ha de perfeccionar-se per mitjà de la saviesa, la qual atreu amb suavitat la ment de l'home a la recerca i a l'amor de la veritat i del bé (...).

La nostra època, més que cap altra, té necessitat d'aquesta saviesa per humanitzar tots els nous descobriments de la humanitat. El destí futur del món corre perill si no formen homes més instruïts en aquesta saviesa. Cal advertir referent a això que moltes nacions econòmicament pobres, però riques en aquesta saviesa, poden oferir a les altres una extraordinària aportació.»

El Cardenal Narcís Jubany, en el pròleg a l'edició catalana del Concili diu «era necessari arribar amb eficà-

cia a l'enteniment i al cor d'uns homes que avui tenen el perill de córrer només pels camins d'un humanisme evolucionista (...), era necessari il·luminar una humanitat il·lusionada per la tècnica que pretén arraconar Déu i tot el que signifiqui espiritualitat i sobrenaturalisme».

El Concili Vaticà II suposa una gran oportunitat per endinsar-nos en la bioètica amb llibertat, recordant la centralitat de la persona i alliberant-nos de l'esclavatge de la llei com a font de moralitat.

Entenc que confondre legal i ètic és molt perillós, ja que no sempre coincideixen en els seus postulats. La bioètica ha d'alliberar-se del domini de la llei per endinsar-se en l'univers dels valors i de la humanització. És desitjable que les lleis siguin justes (segons entenc en la mateixa definició de llei hi ha el ser un pre-

cepte just) i salvaguardin els valors, però la llei no és la font de l'ètica. En un món tecnocientífic, la bioètica ha de qüestionar constantment a les persones i a les societats per avançar per camins d'autèntic progrés.

Els escrits eclesials postconciliaris van en aquesta direcció, vegem per exemple «Amb íntima gioia»: «Hi ha formes d'avançament científic que no coincideixen amb l'autèntic bé de l'home (...). Precisament tenint en compte això cal reafirmar l'axioma en virtut del qual no tot el que tècnicament és possible, resulta moral i èticament acceptable.»

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II ha-ta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017.

ECO DE LA PALABRA

El Libro de la vida (I)

Tanto por las circunstancias difíciles que nos toca afrontar, como por el hecho de hallarnos en pleno tiempo pascual, la idea de «vida», «vivir», seguir viviendo, no desaparece de nuestra mente y de nuestra boca. Aunque pocos se atreven a definir qué entendemos por «vida». Incluso quienes utilizan la expresión «calidad de vida», no acaban de explicar lo que quieren decir...

La Biblia nos proporciona imágenes muy interesantes y oportunas para entender muchos aspectos de nuestra existencia de fe. Es el caso de la metáfora de «El libro de la vida».

Todos quisiéramos estar inscritos en ese Libro. Pero, ¿qué significa realmente «El Libro de la vida»? Espontáneamente tendemos a pensar que «El Libro de la vida» es una especie de registro de los buenos, que merecen o tienen derecho a la salvación, frente a los malos que son excluidos por no estar en las listas. Pero no nos imaginamos a Dios usando un sistema burocrático de listas y controles de buenos y malos.

En realidad, ¿no estamos todos salvados? Esta imagen del Libro, que distingue unos de otros, ¿no estará equivocada? Hemos sido llamados a resucitar con Cristo y a vivir como resucitados. ¿Estamos ya inscritos en ese Libro? ¿Tenemos garantizada la salvación? Como preguntaron a Jesús: «¿serán muchos los que se salven?...» Y otras cuestiones más actuales y complejas: ¿los inscritos en el Libro son los miembros de la Iglesia, los creyentes bautizados?; ¿cuántos son?; ¿cómo sabemos quiénes son y quiénes no?

Una vez más, el lenguaje que usamos para expresar realidades de nuestra fe necesita ser explicado.

A Jesús no le gustaban las listas. Es conocido aquel pasaje, que narra la queja escrupulosa de Juan ante uno que, sin formar parte del grupo que acompañaba a Jesús, utilizaba su nombre para echar demonios. Jesús le respondió: «No se lo impidáis, pues el que no está contra nosotros, está con nosotros» (Lc 9,50). En otro contexto Jesús parecerá decir lo contrario: ante la excusa de los fariseos para no reconocer en Él la mano de Dios que cura al endemoniado, dirá «Quien no está conmigo está contra mí, quien no recoge conmigo desparra» (Mt 12,30).

Vemos a Jesús como el Buen Pastor. Y un buen pastor cuando vuelve al redil, después de llevar el rebaño a pastar, cuenta las ovejas una y otra vez, por si falta alguna: ¡puede haberse perdido o estar enferma o herida!... En efecto hace un control, pero en función del cuidado amoroso que le corresponde. Es más, explica cuál es la característica, la señal de identidad de las ovejas que forman parte de su rebaño: reconocer, escuchar, su voz y seguirle... Y para más precisión dirá: «tengo otras ovejas que no son de este redil... y escucharán mi voz y habrá un solo rebaño y un solo pastor» (Jn 10,11-16). Se refería al redil formado por convertidos a Él, básicamente paganos.

Hay, por tanto, «una cierta lista» que identifica: no todos aparecen en ella. Pero estar incluido, no depende en realidad de una «inscripción», no identifica la misma lista, sino algo mucho más importante: la relación personal y vital con Jesús, estar con Jesús, ser capaz de reconocer y escuchar su voz, confesar la fe en Él y seguirle.

Decimos que en la Pascua «ha triunfado la vida» y que la vocación, particularmente la vocación de especial consagración, es una entrega de toda la vida. ¿Qué vida? Aquella que poseen quienes están en el Libro. Bien entendido que esta inscripción, más que un honor es una tarea.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Orientacions per a l'acompanyament en temps de pandèmia

tacions per acompanyar i donar suport emocional i espiritual.

Al si de l'Església, ja és, ja era, una pràctica la de l'acompanyament a les persones, però actualment és molt convenient intensificar l'estar a prop dels qui pateixen a causa de la pandèmia.

Amb aquesta finalitat, doncs, s'han elaborat aquestes orientacions, com una eina pràctica, uns consells, per donar més seguretat i animar a fer aquest suport al malalt i a les persones properes a la malaltia i al patiment, encara que moltes vegades haurà de ser per telèfon o per videotrucada.

S'inclouen indicacions pràctiques abans de contactar les persones, per mantenir la conversa i sobre el què convé i no convé dir, per mostrar proximitat, alhora que per fer una ajuda real i concreta en el terreny emocional i espiritual. També, en relació a l'acompanyament de persones catòliques, hi ha orientacions en relació a la pregària i a la lectura de la Bíblia, per exemple, i sobre la pràctica dels sagraments en aquestes circumstàncies.

La Delegació de Pastoral de la Salut, en la greu situació creada per la pandèmia del coronavirus, el confinament i la necessitat de mantenir la distància social, ha cregut oportú preparar unes **orien-**

Què té al cor el Papa en el mes de maig?

Podríem dir que dues coses en especial: el rosari a la Mare de Déu i la pregària pels diaques.

A finals d'abril va escriure una carta als fidels en la qual proposa redescobrir la bellesa de pregar el rosari. En el mes de maig és tradició pregar el rosari amb la família. Les restriccions de la pandèmia ens han obligat a valorar aquesta dimensió domèstica també des d'un punt de vista espiritual, diu Francesc. En la breu carta, el Papa adjunta també dos textos de pregàries, que convida a recitar al final del rosari, com ell mateix assegura que farà «unit espiritualment» als fidels.

En «el vídeo del Papa» d'aquest mes de maig, que divulga la seva intenció de pregària particular, ha volgut orientar-la vers els diaques: «perquè, fidels al servei de la paraula i dels pobres, siguin un signe vivificant per a tota l'Església». En el seu missatge, el papa Francesc aclareix: «Els diaques no són sacerdots de segona ca-

tegoria. Formen part del clergat i viuen la seva vocació en família i amb la família. Estan dedicats al servei dels pobres que porten en ells mateixos el rostre de Crist que pateix». De fet, la paraula «diaca» prové del grec *diakonia* que vol dir «servei», per tant, això defineix la seva vocació i carisma.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Avui ens farà bé pensar, com un gest de gratitud cap a Déu, en la gent que ens acompanya en el camí de la vida: familiars, amics, companys de feina... El Senyor ens vol poble, ens vol en companyia. Gràcies, Senyor, per no haver-nos deixat sols!» (15 de febrer).

@Pontifex: «La nostra pregària no s'ha de limitar només a les nostres necessitats: una pregària és veritablement cristiana si també té una dimensió universal» (17 de febrer).

@Pontifex: «No ens bastem a nosaltres mateixos: necessitem desemmascarar la nostra autosuficiència, superar els nostres tancaments i tornar a ser petits per dins, simples i entusiastes, plens d'amor a Déu i al nostre semblant» (17 de febrer).

@Pontifex: «Tots nosaltres tenim una part del cor endurida. La medicina contra la duresa del cor és la memòria, recordar els beneficis del Senyor. Això manté el cor obert i fidel» (20 de febrer).

Celebració del culte públic durant la «desescalada»

El passat 29 d'abril, la **Comissió executiva de la Conferència Episcopal Espanyola va emetre una nota, acompanyada d'unes mesures** de prevenció per a la celebració del culte públic, a partir del moment que sigui possible, segons la «desescalada» de les mesures restrictives que s'han aplicat en aquest temps de pandèmia pel coronavirus.

Aquestes indicacions han estat **acollides pel bisbe Agustí i transmeses als preveres i als diocesans** en general.

Sens dubte però, serà necessària una avaluació continuada que permeti valorar la seva posada en pràctica i modificació en les situacions que sigui necessari, tenint en compte el que l'autoritat sanitària disposi en cada moment. Possibles indicacions futures referides al culte públic a la nostra diòcesi podreu sempre consultar-les al nostre web.

Les orientacions bàsiques en referència a les diverses fases de «desescalada» són les següents:

- Fase 0: Mantenim la situació actual. Culte sense poble. Atenció religiosa personalitzada posant una atenció especial en els qui han perdut éssers estimats. Preparem en cada diòcesi i parròquies les fases següents.

- Fase 1: Es permet l'assistència grupal, però no massiva, als temples sense superar un terç de l'aforament, amb eucaristies dominicals i diàries. Potser amb preferència a l'acompanyament de les famílies en el seu dol.
- Fase 2: Restabliment dels serveis ordinaris i grupals de l'acció pastoral amb els criteris organitzatius i sanitaris —meitat de l'aforament, higiene, distància— i mesures oportunes.
- Fase 3: Vida pastoral ordinària que tingui en compte les mesures necessàries fins que hi hagi una solució mèdica a la malaltia.

Amb aquest nou escenari que es planteja i tenint present la possibilitat de reprendre aviat el culte públic a les parròquies amb totes les mesures oportunes, **no es retransmetrà en directe la missa diària des de la Casa de l'Església a partir de dilluns 11 de maig** a través del **canal YouTube del Bisbat** de Sant Feliu de Llobregat. Tanmateix, aquest canal de comunicació continua actiu amb altres materials i, en el futur, resta oberta la possibilitat de retransmissions litúrgiques en directe en algunes ocasions.

Campanya d'emergència de Mans Unides

Com a resposta a les peticions d'ajuda que està rebent des d'Àsia, Àfrica i Amèrica, **Mans Unides ha llançat una campanya d'emergència** per ajudar a fer front a les conseqüèn-

cies que la crisi del coronavirus està tenint entre els més vulnerables.

L'ONG ha destinat ja més de 700.000 euros dels seus fons amb aquesta finalitat: són ja 29 els projectes d'emergència aprovats per atendre necessitats urgents en l'àmbit sanitari, de prevenció, d'alimentació i higiene i d'assistència en drets en països d'Amèrica, Àsia i Àfrica.

Clara Pardo, presidenta de Manos Unidas, fa una crida a la col·laboració i a la solidaritat dels ciutadans i recorda que donar una resposta eficaç a aquesta crisi és una qüestió de justícia: «Les peticions que estem rebent són molt nombroses i necessitem donar resposta amb urgència a aquestes trucades de socors, perquè darrere d'aquest patiment, d'aquesta pobresa, d'aquesta fam i d'aquesta angonya, hi ha persones, dones, homes, nens,

gent gran, amb el mateix dret a la vida que tenim tots nosaltres.»

De vegades emergeix el debat entre ajudar els d'aquí i els de lluny. Aquesta pandèmia ens demostra que aquest debat és fictici, ja que estem davant d'una crisi global. «Si alguna cosa hem après en aquesta crisi és que és una crisi global que no entén de fronteres, ni de riqueses, i que la vulnerabilitat d'uns és la vulnerabilitat de tots», explica Pardo.

COM COL·LABORAR

Compte d'emergència:

ES42-0049-6791-7420-1600-0102

Bizum: 33439

Telèfon: 900 811 888

AGENDA

► **Trobada pasqual de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf.** Havia de ser el diumenge 24 de maig, a l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès. Per motius obvis lligats a la pandèmia, s'ha hagut d'anul·lar. L'any vinent s'hi tornarà.

► **Silenci contemplatiu a l'Espai d'Interioritat Francesc Palau... online!** Aquest centre, de les Carmelites Missioneres, ofereix un lloc per al silenci, la contemplació i la trobada, amb activitats organitzades i també posant les instal·lacions a disposició dels grups. Amb les circumstàncies actuals, ho faran en versió online. Dissabte 16 de maig, a les 10 h. Per apuntar-s'hi cal escriure a centre@espaiinterioritatpalau.com i rebreu el link per assistir-hi mitjançant la plataforma Zoom.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,5-18 / SI 113B / Jo 14,21-26]. **Lleida:** ■ Anastasi (s. II-IV), màrtir a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poní), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, màrtir venerat a Ripoll (978); santa Felisa, màrtir; beat Domènec Iturrate, prevere, trinitari basc.

12. □ Dimarts [Fets 14,19-28 / SI 144 / Jo 14,27-31a]. Sants Nereu i Aquileu (s. I-IV), soldats màrtirs a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), màrtir romà.

13. □ Dimecres [Fets 15,1-6 / SI 121 / Jo 15,1-8]. Mare de Déu de Fà-

tima (Portugal), sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. Congregació del Sagrat Cor de Bétharam.

14. ■ Dijous [Fets 1,15-17.20-26 / SI 112 / Jo 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Fets 1,15-26), santa Gemma Galgani, verge seglar.

15. □ Divendres [Fets 15,22-31 / SI 56 / Jo 15,12-17]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda,

fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1697).

16. □ Dissabte [Fets 16,1-10 / SI 99 / Jo 15,18-21]. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió.

17. □ Diumenge vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Fets 8,5-8.14-17 / SI 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé, del diumenge VII: 1Pe 4,13-16) / Jo 14,15-21 (o bé, del diumenge VII: Jo 17,1-11a)]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

Diumenge V de Pasqua (A)

COMENTARI

Jesús, el camí, la veritat i la vida

Potser de vegades tenim una imatge idíl·lica de les primeres comunitats. Però no hi faltaven els problemes: *Els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses.* Quina és l'actuació dels apòstols? Primer acceptar que hi ha un problema; en segon lloc buscar la solució, però intervenint-hi tots: *Busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny i els encarregareu aquesta feina.* Els apòstols han fet la proposta i després accepten l'elecció feta per la comunitat, sense cap veto. Cadascú té la seva missió: *Nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula, que era el propi d'ells.* En l'Església tots tenim la nostra pròpia missió, diferent però igualment important. El resultat? *A Jerusalem creixia molt el nombre dels creients.*

És una Església que es fia de les paraules de Jesús: *Que els vostres cors s'asserenin: Confieu en Déu, confieu també en mi.* Perquè Jesús, responent a Tomàs, diu clarament: *Jo soc el camí, la veritat i la vida; ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi.* Sabem on es troba la vida i la veritat: en el mateix Crist; el camí per arribar a Déu, al Pare, no el trobarem en ningú més. Hi ha una unió íntima entre Jesús i el Pare: *No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi?* Així ho demostren les seves obres. Però qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans. L'Església des de llavors predica, també amb les obres, la Veritat i la Vida que són el mateix Crist. Crist és la pedra viva, escollida, de gran valor encara que no tothom fa cas de la predicació: *Sempre n'hi haurà que no en fan cas com diu Pere.* Però nosaltres som un poble escollit, un reialme sacerdotal... la possessió personal de Déu sempre i quan fem cas de la predicació i busquem en Crist i en ningú més la Veritat i la Vida. I això ho hem de demostrar amb les obres.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula.» Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Tímon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans. La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

► Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

► Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclat: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat.» És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà, que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclamo la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig.» Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo soc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist.» Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més.» Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no venen de mi mateix. És el Pare qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, porque en el servicio diario no se atendía a sus viudas. Los Doce, convocando a la asamblea de los discípulos, dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos del servicio de las mesas. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea; nosotros nos dedicaremos a la oración y al servicio de la palabra».

La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo; a Felipe, Prócoro, Nicanor, Timón, Parmenias y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando. La palabra de Dios iba creciendo y en Jerusalén se multiplicaba el número de discípulos; incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

► Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, piedra viva rechazada por los hombres, pero elegida y preciosa para Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción de una casa espiritual para un sacerdocio santo, a fin de ofrecer sacrificios espirituales agradables a Dios por medio de Jesucristo. Por eso se dice en la Escritura: «Mira, pongo en Sión una piedra angular, elegida y preciosa; quien cree en ella no queda defraudado». Para vosotros, pues, los creyentes, ella es el honor, pero para los incrédulos «la piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular», y también «piedra de choque y roca de estrellarse»; y ellos chocan al despreciar la palabra. A eso precisamente estaban expuestos. Vosotros, en cambio, sois un linaje elegido, un sacerdocio real, una nación santa, un pueblo adquirido por Dios para que anunciéis las proezas del que os llamó de las tinieblas a su luz maravillosa.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No se turbe vuestro corazón, creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas moradas; si no, os lo habría dicho, porque me voy a prepararos un lugar. Cuando vaya y os prepare un lugar, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino». Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre sino por mí. Si me conocierais a mí, conoceríais también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto». Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta». Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: «Muéstranos al Padre»? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace las obras. Creedme: yo estoy en el Padre y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. En verdad, en verdad os digo: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aun mayores, porque yo me voy al Padre».